17

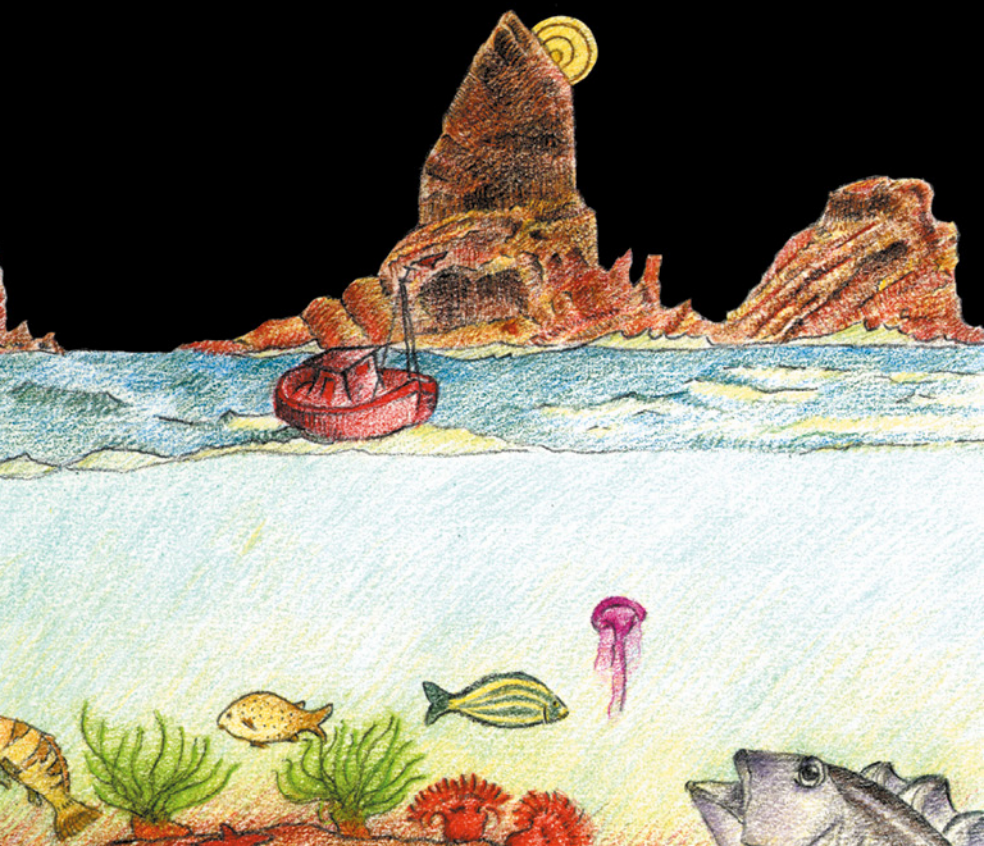
MAR DE FONS

Pep Castellano

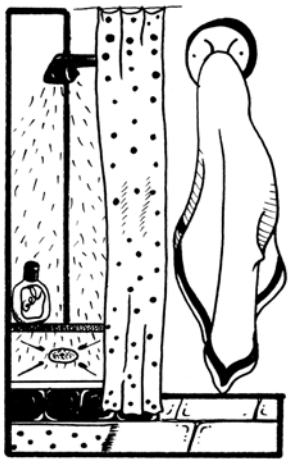
Dibuixos: Canto Nieto

LA BICICLETA NEGRA

TÀNDEM edicions

1
Quin rotllo d'excursió!

i va sonar el despertador, tenia l'equip de música programat a tres quarts de vuit del matí. Sempre la despertava la mateixa música des de feia uns mesos. *Hurricane* de Bob Dylan. Era la primera cançó d'un disc que havia furtat als seus pares i que li agradava per tal d'iniciar el dia. Li donava ganes d'alçar-se i d'anar-se'n corrents a la dutxa.

Aquesta vegada, però, li va donar molta mandra. Tenien excursió. La tutora, que els donava coneixement del medi i valencià, els havia promés un viatge al port de Vilandra. Veurien les barques i visitarien l'àrea de piscicultura. Era com una granja de llobarros i orades, on els donaven de menjar artificialment i els engreixaven per a la venda als grans hipermercats.

No li apetia gens aquella visita. Marta vivia al Grau de Castellbó i estava molt avesada a veure barques i, a banda… es marejava. Era pujar en una barqueta i marejar-se, per menuda que fóra, o per curt que fóra el viatge, ella es marejava terriblement. Fins i tot quan van fer

aquella excurció al riu subterrani de la Vall d'Unió, es va marejar, i això que la visita a penes si durava deu minuts escassos. S'ho va passar molt malament, no va veure res i, en baixar del bot, va traure les tripes en un racó, i després a l'autobús, i a la nit a casa. Excursions!... Quina mala passada!

Mentre s'eixugava es va acabar la cançó. Ara va posar la ràdio. Potser si feia mal oratge canviarien els plans. Però la locutora no la va ajudar massa:

—Bon dia, Castellbó! Fa un dia primaveral. El cel està ras. Per als que vivim ací avui és un dilluns feiner, però els turistes que venen de fora, fins i tot podran gaudir de les nostres platges aquest Dilluns Sant.

—Home! M'alegre pels turistes! Però a mi em tocarà marejar-me!

Es va vestir i va baixar a la cuina. Sa mare li havia amanit el desdejuni i el xiclets per evitar el mareig. Hi havia una nota:

«Bon dia, Marta!

Com has dormit?

Ací tens el desdejuni. Recorda que avui vas d'excursió. Val més que et prengues un xiclet per al mareig.»

—Com si no me,n recordara!

La nota continuava:

«Jo he anat a treballar prompte. A les cinc passarà ton tio Toni pel col.legi a per tu. Ens veurem a la nit.

Un bes molt fort!

PD: No m'ha donat temps a preparar-te l'esmorzar. Agafa't el que vulgues. A la nevera hi ha pa de sandvitx.»

Va desdejunar. Es va preparar la motxilla, només la llibreta i un bolígraf per prendre apunts. I va agafar dues llesques de pa i un poc de formatge per a l'esmorzar.

Les seues companyes estaven d'allò més il·lusionades. Ho entenia. Ella, si no fóra pel mareig, també ho estaria.

Es va ficar dos xiclets a la boca i va pujar amb els altres a l'autobús.

En poc més de mitja hora, ja havien arribat al port de Vilandra. Allí els estaven esperant. Un home molt estirat i flac que portava un bigoti exagerat va saludar la seua professora. Li recordava a un actor que feia de mexicà al parc temàtic, un que anava amb una escopeta amunt i avall ficant-se amb tota la gent i preguntant:

—¡Ándale! Pues, ¿vieron ustedes a Lupita?

El «mexicà» i la professora van estar parlant un momentet i després els van fer callar:

—A veure! Per favor, escolteu un segon! Us vull presentar el senyor Fermí. És el biòleg encarregat de l'àrea de piscicultura que ara visitarem. Ell us farà algunes explicacions prèvies. Vull que en prengueu apunts. A l'examen posaré com a mínim una pregunta d'aquesta visita.

Sempre ho deia, això, però després, la majoria de les vegades no era cert. Com quan van venir els contacontes, que també ho va dir, i després només va posar una pregunta sobre l'obra d'Enric Valor. I això que només en van contar un, de conte de Valor.

De tota manera, tots van traure la llibreta per tal de prendre apunts d'allò que diguera el «mexicà», ui!, el biòleg, vull dir.

—Bon dia! No voldria fer-me avorrit, així que ja podeu guardar les llibretes! Ara repartiré uns fulls, on està explicat tot el que veureu avui. Així us estalviareu d'escriure. A canvi, només us demane que em feu preguntes, i us fixeu en tot allò que dic. Voldria recordar-vos, però, que està totalment prohibit fer fotos durant tota la visita.

—Quina ximpleria! —va pensar Marta, tot i que no va dir res—. No deixen fer fotos, ni que fóra el rei de les exclusives!

—Primer visitarem el laboratori.

El biòleg va assenyalar unes naus que hi havia just darrere del grup d'estudiants, i li va pegar un crit a un home vell que estava tafanejant a una barca de la vora:

—Josep! Porta les claus, que anem al magatzem!

Aquest tal Josep va alçar la cara. Portava un puret tort i apagat a la boca i parlava com rosegant-lo:

—Faig! Ja faig! Carai! Estafa fosant a funt l'enfarcació!

Portava una granota de treball de color blau fosc, lluent pel greix del motor de la barca i les escates de peix que portava incrustades de tants anys de no rentar-la.

Coixejava un poc i feia pudor de peix podrit. En passar per on es trobava el grup es va encendre el caliquenyo i aquella pudor de peix i el fum del puret van fer córrer Marta darrere d'uns dipòsits. Va vomitar tot el desdejuni. La profe li va demanar al senyor Fermí per uns lavabos i la va acompanyar. Marta es va rentar la cara i es va tirar aigua freda al clatell, fins que es va trobar millor. Aleshores va encetar un altre xiclet i va respirar lentament la brisa de la mar. Finalment la professora la va acompanyar al laboratori. Encara sort que el senyor Fermí els ho havia donat tot per escrit.

Efectivament, el biòleg ja havia acabat la seua explicació i ara estaven tafanejant entre les provetes i els tubs d'assaig.

Com a laboratori, havien habilitat una zona amb mampares d'alumini i vidre dintre d'un gran magatzem de pinsos. Hi havia sacs amuntegats per tot arreu i, totes les parets s'havien embegut d'aquella olor profunda del pinso que impregnava tota la drassana, fins i tot allí dins on es trobaven.

El biòleg els havia explicat que allí feien proves amb diferents tipus de pinso i les reaccions de creixement que produïa en els animals que criaven. Principalment llobarros i orades.

A les prestatgeries tenien pots de formol amb diferents animals marins. Una medusa, un polp, una sépia,

un calamar i d'altres dels quals Marta no va poder esbrinar de què es tractava.

A una vora hi havia una peixera, amb les parets molt brutes. Dintre s'endevinaven una orada i un llobarro nedant entre la verdor fosca de l'aigua.

No va poder veure res més perquè ja estaven eixint per pujar a la barca que els portaria fins a la «granja».

El viatge va ser curt. Les xarxes que feien de gàbies per als peixos no estaven lluny del port. Mentre la barca va anar fent camí, la brisa de la mar ajudava molt la nostra amiga a no marejar-se, però en arribar a l'indret semblava un gronxador, i ella ho passava molt malament. El senyor Fermí encara va aprofitar per explicar-los com els donaven de menjar, mentre Josep i el seu cigar pestilent anaven tirant palades d'aquell pinso a la mar.

Un núvol de peixos pujava espaventat cap on havia anat a parar la palada i produïa una remor forta a l'aigua que a penes si durava, perquè s'ho acabaven tot de seguida.

—Sembla que tenen fam!

Marta ho va dir perquè va pensar que si conversava amb Josep, oblidaria el mareig.

—Ja ho frec!

Seguia parlant amb el puro a la boca. Marta a penes l'entenia.

—Aqueftos sempfre fan el fateix número! Però ara veuràs aquells d'allà.

Va agarrar una palada d'un altre pinso diferent i el va tirar en una altra gàbia. No es va produir cap rebombori. De sobte Marta va veure com, tranquil·lament i parsimoniosa, va acostar-se un llobarro molt gran i es va posar a menjar. Després va venir una orada, el llobarro va estarrufar la cresta i aquesta va girar cua.

—És el rei! Fins que ell no ha acabat de menjar, no s'acosta cap peix d'aquesta gàbia!

Era veritat. Semblava un rei, la seua aleta dorsal semblava una corona, i la cua, la capa reial. Quan el llobarro va estar fart, se'n va anar nedant, amb la mateixa parsimònia amb què havia vingut. Aleshores, Josep va tirar unes quantes palades més d'aquell pinso. Ara van acudir dues orades i dos llobarros més, tots ells molt grossos, i es van posar a menjar amb gana.

—Com és que els donen un altre pinso a aquests?

—A mi no em preguntes! Això pregunta-ho al Fermí, el senyor del bigoti.

Per fi s'havia tret el puret de la boca per parlar. Si semblava que tenia una veu agradable i tot! Marta no s'ho va repensar i va alçar la mà.

—Sí, Marta? —va dir la professora en veure que volia fer una pregunta.

—Jo volia preguntar per què s'alimenta amb un altre pinso aquests peixos tan grossos.

—Estan a règim! —va contestar el «mexicà», i ell mateix va riure la seua gràcia. Tots van esclafir en una rialla. Però a Marta no la va convèncer en absolut aque-

lla resposta. Era clar que no tenien ganes de donar-li més explicacions, així que hi va insistir.

—No, de veritat. Volia saber per què els donen un altre pinso, i quina n'és la composició.

—Crec que per al curs que esteu, voleu saber massa coses. No voldria avorrir-vos. Simplement us diré que és un pinso més ric en proteïnes.

—Per aquest motiu són animals més grossos que els de les altres gàbies?

—Efectivament! Ets molt observadora, xiqueta! Estem fent un estudi per engreixar-los més ràpidament, avaluant-ne els resultats amb diferents tipus de pinsos.

El biòleg no feia molt bona cara mentre contestava a Marta. Era clar que aquelles preguntes l'havien importunat. A la profe, però, li va agradar molt que fera preguntes; això ho valorava molt positivament, així que, amb un poc de sort, ja tenia el parcial de coneixement del medi aprovat. De tant en tant valia la pena marejar-se un poc.